

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 394/04-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. decembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. F., predbežného správcu konkurznej podstaty Slovlik, spol. s r. o., so sídlom Trenčín, Štefánikova 12, vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 30/03, 3 Obo 35/03 zo 14. februára 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. F. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2004 doručená sťažnosť JUDr. J. F., predbežného správcu konkurznej podstaty Slovlik, spol. s r. o. so sídlom Trenčín, Štefánikova 12 (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 a 4 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obo 30/03, 3 Obo 35/03 zo 14. februára 2003.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Obo 30/03, 3 Obo 35/03 zo 14. februára 2003, „... zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave, ktorým bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka tj. spoločnosť Slovlík spol. s r.o. so sídlom v Trenčíne (...). Uvedeným uznesením som bol ustanovený do funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu. Proti uvedenému uzneseniu konateľ úpadcu podal odvolanie. Účinky konkurzu nastali dňom zverejnenia na úradnej tabuli tj. dňom 01. 08. 2002. Po vyhlásení konkurzu v zmysle zákona č. 328/1991 Zb. v platnom znení začala prebiehať správa konkurzu vrátane prevádzkovania závodu pod správou konkurzného správcu. Zverejnením v Obchodnom Vestníku sa prihlásili veritelia v stanovenej lehote, svoj nárok si písomne uplatnili u dozorujúceho súdu. Konkurz prebiehal štyri mesiace. V decembri 2002 odvolací súd (tj. NS SR) uznesenie o vyhlásení konkurzu sp. zn. zrušil a konanie zastavil (uznesenie NS SR sp. zn. 3 Obo 265/03). Proti rozhodnutiu podal jeden z veriteľov dovolanie. Dovolací súd toto prijal z dôvodu procesného konania odvolacieho súdu aby reparaoval uznesenie NS SR a vydal uznesenie vo veci sp. zn. Obdo V 3/2002, ktorým pôvodné rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na nové rozhodnutie. Následne odvolací súd vydal uznesenie zo dňa 14. 02. 2003 sp. zn. 3 Obo 30/03, 3 Obo 35/03, ktorým zrušil uznesenie KS zo dňa 01. 08. 2002 a vec vrátil tomuto na ďalšie konanie. Dôvodom bolo znovu preskúmať úpadok (bol riadne v spise ekonomicky zdokladovaný, vid' správa predbežného správcu, vychádzajúc z predloženej dokumentácie úpadcu), ďalej nezloženie povinného preddavku navrhovateľom (takisto bol riadne zložený o čom bol založený doklad v spise - zároveň s podaním návrhu). Je zavádzajúce, keď o týchto veciach už bolo konané pri predbežnej správe konkurzu a boli vysporiadané. Pôvodným dôvodom podľa obsahu uznesenia (vid' 3 Obo 265/02) bola skutočnosť, že navrhovateľ (...) zobral svoj podaný návrh na vyhlásenie konkurzu späť. Za dlžníka – úpadcu vyjadrila so späťvzatím súhlas JUDr. D. B., hoci nemala na to oprávnenie od správcu konkurznej podstaty. (...) Odvolací súd sa s týmto nevysporiadal, pričom jej súhlas v danej veci je neúčinný. NS SR pri tomto úkone prihlásených veriteľov ignoroval.

Zo stručného obsahu vyplýva, že NS SR v odvolacom konaní nemal jasno v právnych skutočnostiach danej veci. Napovedá to aj rôznorodosť jeho záväzného výkladu pri vydaných uzneseniach. S poukázaním na uvedené skutočnosti (obsah dokumentuje spis) Najvyšší súd pri rozhodovaní o odvolaní nepostupoval v zmysle ust. § 44 ods. 2) zák. č. 328/1991 Zb. a neodvolal z funkcie správcu konkurznej podstaty, tým zamedzil súdu prvého stupňa rozhodnúť o odmene správcu a o náhrade výdavkov správcu pri prevádzkovaní spoločnosti, a nevysporiadal finančné náležitosti – náklady konkurzného konania tak ako to prikazuje zákon. Pri vydaní uznesenia o konkurze a vyrovnaní sa neriadil zákonom č. 328/1991 Zb., hoci tento zákon priamo prikazuje - (lex specialis, vid' ust. § 66e ods. 2), a pri svojom rozhodovaní nezhodnotil dôkazy, ktoré sa nachádzali v konkurznom spise, najmä, že konkurz prebieha a v konkurznom konaní boli prihlásení ďalší veritelia. (...) V spise sa nachádzal nesúhlas prihlásených veriteľov so späťvzatím navrhovateľa. Pokiaľ by NS SR tieto dôkazy vyhodnotil a dodržiaval citovaný zákon vo svojom konaní, nemal na späťvzatie súhlas ostatných veriteľov prihlásených v konkurze a už začatý konkurz nie je možné z dôvodu späťvzatia návrhu zastaviť. Tento právny názor dokumentuje aj prokuratúra“.

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené zastáva názor, že najvyšší súd namietaným uznesením porušil jeho základné práva podľa čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 a 4 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ poukazuje aj na to, že najvyšší súd sa náležite nevysporiadal s obsahom právnej dokumentácie nachádzajúcej sa v spise, svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, povrchne zistil skutkový stav a v dôsledku toho sa domnieva, že v tejto veci nastal „... extrémny rozpor medzi skutkovými zisteniami s právnymi závermi z nich vymedzenými“.

Na základe toho sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 14. 02. 2003 sp. zn. 3 Obo 30/03, 3 Obo 35/03, porušil základné právo na spravodlivý proces, zaručené v čl. 46 odst. 1) Ústavy SR,

(čl. 6 ods. 1) dohovoru) a 47 odst. 4 a 3) Ústavy SR a právo na zachovanie dobrej povesti a ochranu mena, zakotvanej v čl. 19 odst. 1), Ústavy SR

2. Uznesenie NS SR zo dňa 14. 02. 2003 sp. zn. 3 Obo 30/03, 3 Obo 35/03, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. NS SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania tak, ako ich vyčíslil pri prerokovaní veci, a to na účet, ktorý bude oznámený v lehote do 1 mesiaca.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej

v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 110/03).

Pretože z doložky právoplatnosti na napadnutom uznesení najvyššieho súdu, ktoré si ústavný súd vyžiadal od Krajského súdu v Bratislave, vyplýva, že toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19. marca 2003 a sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súdu 28. októbra 2004 (na poštu podaná 26. októbra 2004), je zrejmé, že bola podaná v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok sťažovateľa o porušení ústavy a dohovoru na základe jeho sťažnosti.

Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2004